

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

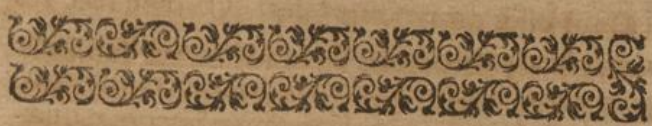
Francofurti, 1620

Galba

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

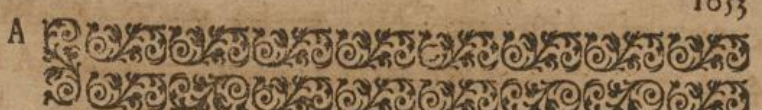
PLVTARCHI

GALBA.

MERCENARIVM militem volebat Iphicrates Atheniensis auarum & voluptarium esse: quò libidinibus quærens sufficere sumptum, certaret audacius. Plerique verò milites volunt sicut validum corpus nunquam suo vtentes impulsu vnà cum duce moueri.

Quapropter Paulum Æmilium memorant, vbi legiones in Macedonia accepit loquacitatis & curiositatis plenas, atq; inducis munus se inferentes, edixisse: vt manum promptam & gladium quisq; haberet acutum, reliqua sibi curæ fore. Plato operæpretium cernens in imperatore bono & duce nullum, nisi modestus exercitus & ei sit consentiens: verum parendi virtutem perinde vt regnandi existimans generosam flagitare indolem & disciplinam rectam, quæ imprimis lenitate & humanitate ferocitatem & acerbiteriam scitè condidat: cum alias graues clades, tum Romanorum ab excessu Neronis casus, testes habet & documenta nihil esse in imperio aliquo formidabilius militaribus viribus, motibus quæ aguntur imperitis & absurdis. Demades enim defuncto Alexandro Macedonum exercitum Cyclopi excæcato adæquabat: quòd multis eum in compositis & cæcis nutibus cerneret agitari. At imperium Romanum assimilans fabulosis Titanicis calamitates & impulsus inuasere, in diuersa eodem tempore diuulsus, atq; hinc inde rursus ad se ipsum recurrens: non ita ex ambitione eorum, qui declarabantur imperatores, vt ex auaritia & licentia militum imperatores per se mutuo tanquam clauos clauis expellentium. Et quidem Pheræum, qui cum apud Thessalos menses decem dominatum obtinuisset, mox fuit trucidatus, Dionysius vicissitudinis pernicitatem ridens tragicum tyrannum appellat. At Cæsarium domus Palatina angustiori tempore quatuor excepit imperatores: dum hunc quasi per scenam introducunt, illum educunt. Cæterum erat afflictis alleuatio vna, quòd non requirerent vltionem in autores malorum suorum aliam, quam quòd eos mutuis cædibus funestos spectarent: primum & præ cæteris optimo iure istum, qui eos inescavit, tantumq; docuit ex Cæsaris sperare mutatione, quantum ipse promisit, ac pulcherrimum factum fœdauit defectionem à Nerone, quæ ob mercedem euasit proditio. Siquidem Nymphidius Sabinus præfectus prætorio cum Tigillino, vt est ante dictum, vbi res semel deploratæ Neronis fuerunt, & ostendit ille fugam meditari se in Ægyptum: induxit milites, quasi non vltra adesset, sed cepisset iam fugam, vt imperatorem Galbam appellarent: ac donativum pronunciauit viritim cohortibus, urbanis & prætorianis trigena millia nummum, legionibus prouincialibus quina millia. quantum summam fieri non poterat, vt quisquam cogeret, quin sexcenties plus quam Nero flagel-

Γ Α Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΓΑΛΒΑΣ.

MEN Α' Διωαίος Ιφικράτης τ' μι-
αδοφόρον ηξίου στρατώτιω, και φιλό-
πλουτον εϊ) και Φιλήδδονον, οπως ταις
επιθυμιας χρηρηγαν επιζητησ' αγω-
νιζηται τωραβολώτερον. οι δ' πλείστοι
κατά τω ερρωμύρον σωμα ε στρατιω-
χόν αξιουδον ιδία μηδέποτε χρωμύρον ορμη, συκινειοθαι τη ε
στρατηγού. εϊ) και Παυλον Αιμίλιον λέγρουσι τ' ε Μακεδονία
διωάμιν τωραβόλοντα λαλιας και τωεργίας εϊ) ε στρα-
τηγούσαν ανάπλεων, παρεβυησαι τω χείρα ποιειν ετοίμω
και τω μάχαμεν οξείαν εχασον, αυτα δ' τω δόμων μελήσειν.
ο δ' Γλάτων εσδέν ερην οραν ερχοντος αγαθού και στρατη-
γού στραπιας μη σωφρονούσης, μηδέ ομοπαθούσης, δλλα τω
πειθαρχικώ ερετω ομοίως τη βασιλικη νομιζων φύσιως
χρημας και εσφης φιλοσόφου δειοθαι, μέλιστα τω τωραβ
και φιλανδρσπια ε θυμοειδες και δρασηειον εμμελώς δια-
κεσινυμύρης, δλλα τε πάδη πολλά και τω Ρωμαιοίς συμ-
πεσόντα μ' τω Νέρωνος τελω τω εχά μύρτυρια και τωρα-
δειγματα τω μηδέν εϊ) φοβερώτερον απαυδύτοις χρω-
μύρης και αλόγοις ορμης ε ηγεμονία στραπωτικης διωά-
μειως. Δημάδης μύ γάρ, Α' λοξάιδρου τελω τήσαντος, εϊ-
καζετω Μακεδόνων στραπια εκπετυφλωμύρα τω Κί-
κλωπι, πολλας κινουμύρω οραν κινήσεις ατάκτοις και τωρα-
φόροις. τω δ' Ρωμαιοίς ηγεμονία ομοια τοίς λεγομύροις

D Τι τωμικθίς πάθει και κινήμασι κατελάμβαιεν, εϊς πολλα
εραπωμύρω αμα και πολλαχόθεν αυθις εαυτη συμπίπτει-
σαν, ουχ ούτως τω φιλαρχίας τω δνα εραβλομύρων αι-
τερεατόρων, ως φιλοπλουτίας και ακρασίας τω στραπωπικού,
εϊ) δλλήλων, ως τω ηλοις, τοίς ηγεμόνας εκκρούοντος. καιτοι
Διονύσιος Φεραϊον ερξαιτα Θεπιδων δέκα μύρας, εϊτα ε-
ρξαι αιμαρεθέντα, τ' τραχηλόν ανεκαλέε τυραννον, επισκώπων
ε τωραβ τής μεταβολής. η δέ τω Καυσάρων εστια ε παλά-
τιον εϊ) ελίσσονι χρονω πτωαρεας αβχερεπας υπεδέξατο,
τ' μύ εϊταρζντων ως τω εϊ) σκίωης, τον εϊ) εζαζντων.
E δλλ' εϊ) τωραμύτια τοίς κακώς πάροισι μία, ε μη δεη-
δωα δίκης ετέρας επιδ τής αιτίοις, δλλ' οραϊν αυτοις εφ
εαυτω φονδλομύροις: τω εσθον εϊ) και δικαμότατα πύτων τ'
δελεάσαντα και διδάξαντα εσθον ελπίζειν επιδ μεταβ-
λη Καίερος, οσον αυτος τω ερετο και λισον ερην εραβαλων
τω μω τω τω Νέρωνος επασαία τω εραβλομύρων ημομέ-
νιω. Νυμφίδιος γάρ Σαβίνος αν' επαρχος, ως τω εϊρηται, μ' τ'
Τιγηίνου τής αυλής, επει τω Νέρωνος απένωσο πωμ(α-
πασι, και δηλος εϊ) εποδρασόμύρος εϊς Αίγυπτον, επεισε ε
στραπωλικόν ως μηκέτι παρσντος δλλ' ηδη πεφύρζτος, αι-
F τερεατορα Γόλβαι αια εραβλομύρων, και δωρεαί τω ερετο και τ'
αϊδρα τοίς αυλικθίς και στρατηγικθίς τω εραβλομύροις,
δραχμας επτακισχιλίας πενταχούσιας. τοίς εϊ) εκτος ερα-
τλομύροις, πεντηχοντα και εραχούσιας επιδ χιλίας, εσον α-
μήχμον εϊ) στωαγαζείν μη πλείονα μυριακισ και ε πα-

εαρόντα πᾶσιν ἀνθρώποις ὧν Νέρων παρέχε. τὸ γὰρ δὴ
 μὲν ἀπώλεσε Νέρωνα, μετ' ὀλίγον δὲ Γάλβαν. τὸ μὲν γὰρ ὡς
 ληφόμοιοι παρήκοντο, τὸ δὲ μὴ λαμβάνοντες ἐπέκτειναν.
 εἶτα τὸ σπουδόν δώσαντα ζητούντες, ἐφθησαν ἐν ταῖς ἀποστάσεσι
 καὶ παροδοσίας ἀδελφώσαντες αὐτοῖς, ἢ τυχόντες ὧν ἠλπίσαν.
 Ἐὰ μὲν οὖν καὶ ἕκαστα τῶν γημορμύων ἀπαγγέλλειν ἀκριβῶς,
 τῆς πραγματικῆς ἰστορίας ἔστιν. ὅσα δ' ἀξιαλόγου τοῖς τῶν
 Καίσαρων ἔργοις καὶ πάθεσι συμπέπωλεκεν, ὅσα δ' ἐμοὶ παρῆ-
 κει παρήγειν.

Γάλβας Σουλπίκιος, ὃ πὲρ ἰδιώτης πλοισιώτατος
 ἀπόρτων εἰς τὸ Καίσαρων παρήκον οἶκον, ὁμολογεῖται· μέγα
 δ' ἔχων ἀξιώματι ἀξίωμα, τὸ Σεργίου οἶκον, αὐτὸς ἐφ' ἑρῆν
 μεῖζον ἔπει τῆς Κἀτλῆ συγγενείᾳ παροδοῦσαν πρὸς ἀρε-
 τῆς δόξῃ τὸ καὶ ἑαυτὸν, εἰς δὲ διῶνα ἀξίωμα ἑκὼν ἐτέροις
 παρήκεν. ἡ δὲ καὶ Λιβία τῆς Καίσαρος γυναικὶ καὶ γῆμος
 παροδοῦσαν ὁ Γάλβας, καὶ ἀπὸ τῆς Λιβίας παροδοῦσης ὑ-
 πατος ἐκ παλατίου παρήκον. λέγεται δὲ ἡ γυναικὶς ἡμετέρας ἐν
 Γερμανίᾳ καλῶς ἀρετῆς, καὶ Λιβίας ἀνὴρ ὑπατος γημορμύος,
 σὺν ὀλίγοις ἐπαμειβόμενος. ὃ δὲ ἀρετῶν αὐτῆς τῆς διαίτης καὶ
 φειδωλῶν ἐν δαπάνῃ καὶ ἀπειρίῳ, αἰτίαι ἔχον ἀδελφῆς
 γημορμύου μικρολογίας, ἡ δὲ ἑλὼν ἡνα δόξαν ἀξίωμα
 ἔφερε καὶ παροδοῦσης. ἐπέμψθη δὲ ὑπὸ Νέρωνος Ἰβηρίας
 ἀρχὸν, οὐκ ἔπει δεδιδαγμένου φοβέσθαι τὸς ἐν ἀξίωμασι με-
 γάλους τῶν πολιτῶν. ἐκείνῳ δὲ καὶ φύσει δοκῶντι παροδοῦ-
 γνόνει παροδοῦσιν ἡμῶν ἀξίωμα δὲ γῆμος. ἐπεὶ δὲ τῶν ἀγι-
 τηείων ἐπιβροχῶν ὧν, ὡμῶς καὶ ἀρετῆς τῆς ἐπαρχίας ἐκείνων
 ἀφ' ὁμοῦ τῶν, ἀπὸ μὲν εἶχεν ὁ δὲ βοήθειαν, αὐτὸ δὲ φα-
 νερώς εἶσι παροδοῦσαν καὶ σωματικῶν ἀρετῶν ἀνα-
 πνοῦ ἡνα καὶ παροδοῦσαν τοῖς καὶ ἀδικαζομένοις καὶ παροδο-
 μύοις παρέχε, καὶ ποιημάτων εἰς Νέρωνα γημορμύων, καὶ
 πολλὰ παροδοῦσαν καὶ ἀδελφῶν, ὅτι ἐκ ὧν λυεὶ ὁ δὲ
 σωματικῶν τοῖς ἐπιβροχῶν· ἐφ' οἷς ἐπὶ μᾶλλον ἡγαπᾶτο
 ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. καὶ γὰρ ἡ δὲ σωματικῆς, ἐπὶ ὄνδρον
 ἐκείνῳ πρὸς ἀρετῆς ἔχον. ἐπὶ οὖν Ἰούνιος Οὐίνδις ἐπὶ Νέρων
 Γαλατίας ὧν στρατηγός. λέγεται μὲν οὖν καὶ παρὰ τῆς
 ἐμφανῆς ἀποστάσεως, γράμματ' αὐτῶν ἀφικέσθαι
 παρὰ τῆς Οὐίνδικος, οἷς μὴτε πειθεσθαι μὴτε μιλύσθαι καὶ
 κατεπειν, ὡς ἕτεροι τῶν ἡγεμονικῶν ἐπιβροχῶν αὐτοῖς γρα-
 φείσας ἐπέμψαν παρὰ Νέρωνα καὶ διέφθησαν, ὅσιν ἑστ' αὐ-
 τοῖς, πρὸς παροδοῦσαν, ἡς ὑπερὸν μετὰ γνόντες ὁμολόγησαν αὐτῶν
 ὁ δὲ ἦσαν ἢ ἐκείνου παροδοῦσαν γνόνει, ἀλλ' ὅτι λαμ-
 παρῶς τὸν πόλεμον ἐκφῆνας ὁ Οὐίνδις, ἔγραψε τὰς Γάλβαν
 παροδοῦσαν αἰαδέσθαι πρὸς ἡγεμονίαν, καὶ παροδοῦσαν ἑαυ-
 τὸν ἰαυρῶ σῶματι ζητοῦντι κεφαλῶν τῆς Γαλατίας, δέ-
 κα μωραίας ἀνδρῶν ὡπλισμένων ἐχούσας, ἀπὸς τε
 πλείονας ὁπλισθαι διωκόμεναι, παροδοῦσαν βουλιῶν τοῖς φί-
 λοις· ὧν οἱ μὲν ἡξίωσαν παροδοῦσαν, καὶ ἀδοκίμως ἡνα κίνη-
 σιν ἢ Ρώμῃ καὶ φορῶν ἔξει παρὰ τὸ νεωτερισμῶν. Τίτος δὲ
 Οὐίνδιος ὁ τῆς στρατιωτικῆς ἀρετῆς ἡγεμῶν, αὐτὸς εἶπεν, ὡ
 „ Γάλβαν ἡνα ἔσπον βουλεύσασθε; ὃ γὰρ ζητεῖν Νέρωνι εἰπασθαι
 „ μὲν οἱ μὲν, ἡ δὲ μὲν ὧν ἔστιν. ὡς οὖν ὑπὸ ἀρχόντος ἐπὶ
 „ Νέρωνος, οὐ δὲ παροδοῦσαν τῶν Οὐίνδικος φίλων, ἢ καὶ κα-
 „ τηρητέον ἀπὸ αὐτῶν καὶ πολεμητέον, ὅτι σὲ βούλεται Ρώ-
 „ μαίους ἔχον ἀρχόντα μᾶλλον ἢ Νέρωνα τύραννον. ἐκ τούτου
 „ παροδοῦσαν μὲν ἐδήλωσαν ὁ Γάλβας ἡμῶν ἐν τῇ τῆς καὶ

A laturus esset omnes mortales. Quippe hæc res
 confestim perdidit Neronē, & mox Galbam. Su-
 perioreni enim ut accepturi deseruere, hunc in-
 terfecere delusi. Inde dum tantæ pecuniæ qua-
 runt præbitorem: prius in defectionibus & prodi-
 tionibus semetipfos contriuerunt, quàm quæ spe-
 rauerant, sunt consecuti. Atque sigillatim acta ex-
 acte recensere iustæ sit historiæ. memorabiles ve-
 rò in Cæsarum gestis & cladibus casus nec mihi
 sunt prætereundi.

Sulpitium Galbam priuatim adspirasse om-
 nium opulentissimum ad Cæsarum domum in
 B confesso est. Cum autem illustri nobilitate præ-
 celleret ex Seruiorum gente, ipse maiores animos
 gerebat ex propinquitate Catuli viri virtute &
 laude omnium suæ memoriæ principis, licet po-
 tentiæ prærogatiuam alijs libenter concesserit.
 Adhæc intercedebat Galbæ aliqua cum Cæsaris
 vxore Liuia necessitudo: atq; inde Liuiæ benefi-
 cio consul ex Palatio progressus est. Fertur etiam
 legionibus Germanicis honeste præfuisse, atq; ex
 proconsulatu, quæ gessit in Africa, fuisse inter pau-
 cos commendatus. At victus simplicitas & angu-
 stia sumptus restrictioq; cum factus esset impera-
 tor, vitio ei ut sordido versa est: vnde frigidâ quan-
 dam moderationis & frugalitatis gloriam ferebat.
 Porro missus à Nerone est cum imperio in Hispa-
 niam, cum nondum formidare in magna positos
 dignitate viros didicisset. Illi vel sua sponte placi-
 do habito cautionis opinionem adiungebat sene-
 ctus. Cum pestiferi Cæsarum procuratores crudeli-
 ter & fœde prouincias suas vexarent, nulla vale-
 bat re alia succurrere. verùm quod propalam vicē
 damnatorum & sub hasta venditorum doleret, ut
 si illata esset sibi iniuria, alleuationem ijs nonnul-
 lam & consolationem præbebat. Cum carmina
 in Neronem componerentur & passim circum-
 ferrentur canerenturq;, non coercuit id, neq; so-
 cium se procuratorum iræ fecit. Quo magis dile-
 ctus est à prouincialibus. Etenim erat iam illis fa-
 miliaris: quòd ex quo proconsul ageret ibi, annus
 ille esset octauus, qua tempestate Iulius Vindex
 Galliæ proprætor aduersus Neronem rebellauit.
 Ante apertam defectionem fama est literas ad eū
 à Vindice perlatas fuisse, quibus neque fidem ha-
 buisse eum neque indicasse vel detulisse rem, sic-
 ut cæteri prouinciarum præfecti scriptas ipsis epi-
 stolas ad Neronem misere: corruperuntq;, quan-
 tum in ipsis fuit, cœptum: cuius postmodum con-
 sortes confessi sunt non minus ipsorum se quam
 E illius fuisse proditores. At postquam bello strenue
 suscepto ad Galbam scripsit Vindex adhortans
 eum, ut imperium susciperet, & valido corpori se
 quærenti caput præberet Gallijs, quæ essent cen-
 tenis millibus militum succinctæ, pluresque ar-
 mare alios valeret: adhibuit in consilium amicos.
 quorum aliqui sustinendum censuerunt & ope-
 riendum, quid motura & quò inclinatura nouis
 rebus vrbs esset. At Titus Iunius cohortis præto-
 riæ præfectus: Qua ratione, inquit, Galba delibe-
 ramus? Nam quætere an in fide velimus persiste-
 F re erga Neronem, furentium iam est. Quare ut si
 hostis Nero sit, nequaquam Vindicis reiicienda
 est societas, aut deferendus statim & oppugnan-
 dus: quòd te mavult esse Romanis imperatorem,
 quàm Neronem tyrannum. Inde edicto diem
 Galba præscripsit, qua libertatem sigillatim

petentibus daturus esset. Rumor autem & fama, A
 quæ maturius exciderat, frequentiam hominum
 exciuit ad res nouas paratorum. Vix enim pro tri-
 bunalis conspectus est, cum omnes vna voce im-
 peratorem eum consalutauere. Quod nomen ille
 non statim agnouit, sed postquam in Neronem est
 inuectus, & trucidatorū ab eo clarissimos deplora-
 uit: ostendit patriæ se sollicitudinem suam præ-
 stitutum, non Cæsaris neq; imperatoris, sed ducis
 senatus populiq; Romani nomine. Nam rectè se
 & prudenter Galbam ad imperium euocasse, Vin-
 dex testimonio comprobauit Neronis. Simulans
 enim se illum contemnere, & floccifacere Galbā: B
 simul atq; de Galba est allatum (fortè lotus tunc
 prandebat) euertit mensam. Verumtamen, vbi se-
 natus Galbam hostem iudicauit, iocum captans
 & ferociens apud amicos, non malam ait occasio-
 nem sibi consilij oblatam pecuniæ egentis. Gallo-
 rum bona, vbi domiti essent, in prædam se datu-
 rum, Galbæ verò fortunis hostis iudicati statim
 vti licere & distrahere. Itaq; hic bona Galbæ sub
 hasta vendi iussit. Quod intelligens Galba, quæ-
 cunque in Hispania Neronis essent, proscribens
 multò inuenit paratiores emptores. Compluri-
 bus à Nerone deficientibus, omnibusq; ferè Gal-
 bæ se associantibus: solus in Africa Clodius Macer
 & Verginius Rufus in Gallia legionum Germa-
 nicarum dux separata per se consilia habebant,
 non eiusdem erant tamen sententiæ: sed Clo-
 dius, qui totus fuerat in rapinam pecuniarum &
 cædes hominum effusus ob crudelitatem & aua-
 ritiam declarabat fluctuari in eo se, quod neque
 occupare neque dimittere sustineret imperium.
 Verginius legionibus impositus valentissimis, à
 quibus crebrò appellatus imperator, atque vt su-
 sciperet imperium compulsus, negauit id vel as-
 sumpturum se, vel vt alteri daretur, quem non
 designasset senatus, permissurum. Hæc Galbam
 primum sollicitauerunt non mediocriter. Vt verò
 Verginij & Vindicis legiones vi quodammodo
 duces sicut aurigas habenarum impotentes con-
 citauere, atque atroci collidere prælio: ac Vindex
 cæsis xx millibus Gallorum, sibi ipse manus intu-
 lit: increbuit autem rumor omnes à tanta victoria
 Verginiū imponere statuisse imperio, aut denuò
 transire ad Neronem: tunc prorsus Galba cōster-
 natus est: ac Verginium adhortatus est per literas,
 vt communi consilio imperium & libertatem po-
 puli Romani conseruarent. Mox Coloniam His-
 panix oppidū cum amicis secedens in pœnitentia
 actorum & desiderio pristini & asueti ocij po-
 tius, quàm in agendo, quæ necessaria erat, tempus
 contriuit. Æstas iam erat, cum præcipite in nocte
 die Siculus quidam libertus eius Roma septimo
 die venit. Hic cum Galbam intellexisset solum
 quiescere, citato cursu ad cubiculum eius profe-
 ctus inuitis cubicularijs aperuit ostium, ingressus
 que annunciauit Nerone adhuc viuo, sed nusquā
 apparente, exercitum primū, deinde populum
 & senatum Galbam appellasse imperatorem,
 mox mortem eius allatam. Non habuisse tamen
 ait se nuncijs fidem: sed perrexisset ipsum ad ca-
 dauer, atque cum exanimem spectasset, tum pro-
 fectum. Hoc Galba nuncio est mire excitatus,

μέρος ἐλθερωσίαις ἀποδώσει τοῖς δεομένοις· λαλία δὲ καὶ φή-
 μη παρεκπεσοῦσα πλήθος αἰθερώπων ἤθερσε παροχρῶν
 ὅτι τὸ νεοτελισμόν. οὐκ ἔφη γὰρ φαεινὸς ὅτι τὸ βήματος
 ἡρόδοτος, καὶ πρότερος αὐτὸν ὁμοφώνως ἀδελφεύοντα παροχρῶ-
 πον. ὁ δὲ ταῦτα μὲν εὐχὴς οὐ παρεδέξατο τὸ παροχρῶν
 κατηγορήσας τὸ Νέρωνος, καὶ τῶν ἀπρημῶν αἰδρῶν ὑπὸ
 αὐτῶν τὸς ἐπιφανέστατος ὀλοφραμίμους, ὡμολόγησεν ἐπι-
 δώσειν τῇ πατρίδι πλὴν αὐτῶν παροχρῶν οὔτε Καῖσαρ, οὔτε αἰ-
 θερώπων, στρατηγὸς δὲ συκλήτου καὶ δήμου Ρωμαίων ὀνομα-
 ζόμενος. ὅπῃ ὀρθῶς ὁ Οὐίνδικος καὶ λελογισμένως ἐξεκαλείτο
 τὸ Γάλβαν ὅτι τὸ ἡγεμονία, ἐπιτάσσας μὲν τὸ Νέρωνι.
 παροχρῶν μὲν γὰρ ἐκείνου κατὰ φρονίην καὶ παρ' ὁσὲν ἡγε-
 οῦσα τὰ Γαλατῶν, ἀμὰ δὲ πύχιστα τὰ παρ' Ἰσθμῶν, (ἐτυ-
 χεῖ δὲ λελοχρῶν καὶ στρατῶν) ἀέρεψε τὸ τρέπεζαν. οὐ μὲν
 ἀλλὰ συγκλήτου ψηφισαμίμους πολέμιον τὸ Γάλβαν, αὐτὸς τε
 πάλιν καὶ δρασιύεσθαι πρὸς τὸς φίλους βαυλόμους, οὐ
 φαύλιον ἔφη παροχρῶν ἐμπροσθεν ἐκείνου λογισμοῦ δεομένων
 χρημῶν αὐτῶν καὶ τὰ μὲν Γαλατῶν, ὅτι μὲν ὑποχρῶν ἡρώδης,
 λαφύρα γνησέας καὶ λίαν ἢ τὸ Γάλβαν παρέστι οὐσία, χρεῖσθαι
 καὶ πάλιν ἢ δὴ πολέμιον πεφηνότος. οὕτως τε δὲ, τὰ Γάλβαν
 παροχρῶν ἐκέλευε. καὶ Γάλβαν ἀκρύσας, ὅσα Νέρωνος
 ἡρώδης ἐπέειπε κηρύττων, ἀεισκέ πολλοὺς παροχρῶν ὀνο-
 ζας. ἀφισαμίμους δὲ πολλῶν τὸ Νέρωνος, καὶ πρότερος ὅτι
 καὶ τὸ Γάλβαν παροχρῶν μόνος Κλώδιος Μαύρος ἐπὶ
 Λιβύῃ, καὶ Οὐεργίνιος Ρούφος ἐπὶ Γαλατῶν τὸ Γερμανικὸν
 στρατεύματος ἡρώδης, αὐτὸς καὶ αὐτοὺς ἔπειθε, οὐ τὸ
 αὐτῶν αἰρεσὶν ἔχοντες. ἀλλ' ὁ μὲν Κλώδιος ἐπὶ στρατῶν
 παροχρῶν γνησέας καὶ φόνους ἀδρῶν δι' ὀμότητα καὶ πλεονε-
 ξίαν, δὴ δὸς ἡρώδης ἐπὶ μὲν κατέχειν μὲν ἀφίεναι πλὴν δε-
 χνὸν δὴ αὐτῶν παροχρῶν. Οὐεργίνιος δὲ, τὰ μὲν ὅτι
 τὸ διωπατῶν πολλὰς αὐτὸν αἰαθηρόντων ἀδελφῶ-
 ζας καὶ βιαζόμενων, οὔτε αὐτὸς ἔφη λήψασθαι πλὴν ἡγεμονί-
 αι, οὔτε δὴ καὶ παροχρῶν διδομένην, ὅτι αἰ μὴ ἢ σύκλητος
 ἔληται. ταῦτα τὸ Γάλβαν οὐ μετρίως ἐθούρει παροχρῶν ἐπεὶ
 ὅτι τὰ Οὐεργίνιου καὶ Οὐίνδικος στρατεύματα ἔχον ἡνὰ βία
 τὸς ἡγεμονίας, ὡς παρ' τὸς ἡρώδης κατέστη χαλινῶν μὴ δι-
 κητέας, εἰς μάχην ἐξενεχόντα μεγάλιον στωέρραζαν, καὶ
 Οὐίνδικος αὐτὸν ἀνελόντος ὅτι δισημείους Γαλατῶν πε-
 σοῦσα, διήλθε λόγος ὡς βουλομένων πρότερος ὅτι νίκη ἔσασθαι
 τὸ Οὐεργίνιον αἰαδέσασθαι πλὴν ἡγεμονίας, ἢ πάλιν μετὰ βάλ-
 λομένων παρὸς Νέρωνα, τότε δὲ πρὸς τὰ παροχρῶν γη-
 νόμους ὁ Γάλβαν ἐγραψε τὸ Οὐεργίνιῳ, ὅτι καὶ κλητῶν κλη-
 παροχρῶν καὶ ἀφροφύλακον ἀμὰ τὸ ἡγεμονίας καὶ τὸ ἐλθερίδου
 Ρωμαίοις. αὐτὸς δὲ μὲν τὸ φίλων εἰς Κολοῦνας Ἰσπεκίῳ πύ-
 λιν αἰαζορήσας, ἐπὶ δὲ μετανοῦν παρ' ἡρώδης καὶ ποθεῖν τὸ
 στωήθη καὶ στωῦρον ἀπαρμωσῶν μάλλον ἢ παροχρῶν
 ἡρώδης αἰαδῶν διέτειλεν. ἡρώδης ἢ καὶ βραχὺ παρ'
 δείλης ἤκεν ἀπὸ Ρώμης Σικελὸς αἰὲρ ἀπελθεῖν, ἐβδι-
 μένος. πύχιστος δὲ τὸ Γάλβαν ἀπαπέσασθαι καὶ αὐτὸν, ἐβδι-
 διζεστωῦν ὅτι τὸ δωμάτιον αὐτῶν, καὶ βία τῶν θαλαμηπί-
 λων αἰαδῶν καὶ παρ' ἡρώδης, ἀπήγειλεν ὅτι καὶ ζώντος ἐπὶ τὸ Νέ-
 ρωνος, οὐκ ὄντος δὲ φαεινῶν, ὁ στρατεύματα παροχρῶν, εἴτα ὁ δὲ-
 μος καὶ ἢ σύκλητος, ἀδελφεύοντα τὸ Γάλβαν αἰαθηρό-
 οὐ μὲν αὐτὸς γε πεισέσας ἔφη τοῖς ἀπαγλήσοισιν, ἀλλὰ ἐπελ-
 θῶν τὰ νεκρῶν καὶ κείμηνον παροχρῶν, οὕτως ἐξελθεῖν. ταῦτα ἀπαγλήματα λαμπερῶν ἤρε τὸ Γάλβαν.

ris habebat loco, Poppæumque appellabat: imperij insinuabat se successioni. Atque partim ipse per amicos transigebat, etiam mulieribus certis & senatoribus in occulto ei opitulâtibus. Vnum autem ex amicis Gellianum in Hispaniam speculatum, quid illuc ageretur, misit. Porro Galbæ à Nerone excessu omnia succedebant, sed exhibebat ei ambiguus adhuc Verginius Rufus sollicitudinē: ne cum ad id, quod magno & fortissimo exercitui præesset, adiunxisset partam de Vindice victoriâ, atq; in potestatem suam redegisset ingentem Romani imperij portionem, totam Galliam fluctuantem atque ad rebellionem spectantem, aures præberet adhortantibus ipsum ad suscipiendum imperium. Neque enim vllius quàm illius maius nomen, neque tanta in laude, in quanta Verginius, erat vllus: qui maximum momentum ad imperium Romanum simul & dura tyrannide & bellis Gallicis explicandum fuisset. At ille primis suis insistens consilijs imperatoris designandi senatui arbitrium referuauit: licet vulgato Nerone exitu hinc vulgus militum Verginium de integro premeret, hinc tribunus quidam in tabernaculo districto gladio diceret Verginio, vt aut imperium acciperet aut gladium. Vt verò Fabius Valens super vnam legionem positus in verba Galbæ princeps iurauit, & literæ ab vrbe allatæ de senatus decreto sunt: vix tandem induxit legiones, vt imperatorem Galbam appellarent: missumque ab eo successorem Flaccum Hordeonium admisit. cui tradito exercitu ipse progredienti Galbæ occurrit, atque eum comitatus est. sed nulla illustri offensa vel honore acceptus. In causa erant, illius ipse Galba, qui eum in reuerentia habebat: huius amici eius, & præ cæteris Titus Iunius. qui, dum Verginij inuidia adductus deprimere se arbitrat eum, propitiæ eius fortunæ imprudens subveniebat: quæ eum ex bellis & calamitatibus, quæ cæteros comprehendere duces, in vitam tranquillam & senectutem pace ac quiete affluentem remouit. Porro Galbæ circa Norbonam oppidum Gallicum missi ab senatu legati occurrentes salutauerunt oraueruntque, vt quam primum se desideranti offerret populo. qui cum alias benigne & comiter eos appellauit excepitque, tum ad conuiuia cum præstò ei esset maiorem in modum amplum instrumentum & famulitium, quod Nymphidius ad eum ex Nerone supellectile miserat: nulla re ex illis, sed omnibus suis vsus est. Vnde laudem affecutus, habitusque est vir celsi animo atque ineptiarum contemptor. Citò tamen hanc generositatem, modestiam & ciuilitatem Titus Iunius auræ popularis captationem appellans, atque magna pigmenta, quæ illa respuerent: suafit ei, vt rebus Nerone vteretur, neque in conuiujs principali parceret splendori. Itaque senex paulatim plane declarauit in manu se Iunij fore. Fuit Titus Iunius in immensum & præter omnes hiante auaritia atque in libidinem præceps. Nam iuuenis adhuc cum prima stipendia sub Caluisio Sabino faceret, lasciuam ducis vxorem noctu in castra veste militari tectam introduxit, atque in principijs stuprauit. Ob id coniecit eum C. Cæsar in vincula. quo defuncto magna cum felicitate est liberatus.

A μετῆς εἶχε (αἰετῆ, καὶ Γοσπαῖον (αἰετῆ, καὶ Γοσπαῖον) ὅτι τὸ Διὰ-
 δοχίω παρεδύετο τῆς ἡγεμονίας. καὶ (αἰετῆ) αὐτὸς ἐν Ρώμῃ
 Διὰ τῆς φίλων ὑποειργάζετο καὶ γυναικῶν ἡλικῶν αὐτῶν καὶ
 συκλητικῶν ἀνδρῶν κρύφα συλλαμβανομένων. ἐνὰ δὲ τῆς
 φίλων Γελιανὸν εἰς Γερμανίαν ἐπέμψεν
 καὶ παρῆκει καὶ (αἰετῆ) ὁμοῦ.
 τῶν δὲ Γάλβα μὲν πῶν Νέρωνος τελευτῆς ἐχώρη πόρτα. Οὐ-
 εργίνιος δὲ Ρόδοφος ἀμφιβόλος ὢν ἐπὶ, Φρονίδα παρῆχε μὴ
 τῶν δυνάμεως πολλῆς μαχησάτης δεῦν (αἰετῆ) περιλη-
 φῶς ὁ νεκροκέναι Οὐίνδικα, καὶ κεχρῶσθαι μέγα μέρος τῆς
 Β Ρωμαίων ἡγεμονίας, ἐν σάλῳ ἡμοῦν δόξα πικρῶς Γα-
 λαπὸν ἀπασαν ὑποαχρῶσθαι τοῖς ὄρακα λούσιν αὐτὸν ὅτι τῆς
 δεχμῶ. ὁ δὲ οὐδὲν γὰρ ἡ ὄνομα μείζον, ὁ δὲ εἶχε δόξαν ὁ δὲ οὐδὲν
 ὅσπιν ὁ Οὐεργίνιος, ὡς μεγίστη ῥοπή τοῖς Ρωμαίων (αἰετῆ) ἡμοῦν
 τυραννίδος ὁμοῦ χαλεπῆς καὶ Γαλατικῶν πολέμων ἀπαλ-
 λαγῆ ἡμοῦν. ἀλλ' ἐκείνος τότε τοῖς δὲ δεχμῶν ἐμυθίων
 λογισμοῖς, ἐφύλαττε τῆ συκλήτῳ πῶν ἀρεσῶν τῶ ἀδελφῶ-
 ῶρος. καὶ τοῖς φαερεῶς γατῆς Νέρωνος τελευτῆς ἡμοῦν,
 τότε πλῆθος ἐπέκειτο τῶ Οὐεργίνιῳ πάλιν, καὶ τῶν χιλια-
 χῶν τῆ ἐπὶ σκηνῆ, ἀπασά μιν δὲ ξίφος ἐκέλευε τὸ Οὐ-
 εργίνιον δεχθῆναι πῶν ἡγεμονίαν, ἢ τὸ σὶδῆρον. ἐπεὶ δὲ Φάβιος
 Οὐδῆς δεχμῶν ἐνὸς ἡγεμονίας ὤρκασε ὡς εἶπεν εἰς Γόλβα,
 καὶ γράμμα (αἰετῆ) ἦκεν ἀπὸ Ρώμης πρὸς αὐτὸν ἢ συκλήτῳ ἐψη-
 φίσατο, χαλεπῶς μὲν καὶ μόλις, ἐπέισε δὲ οὐδὲν τοῖς φραπῶ-
 ῶς ἀδελφῶν τῆ Γόλβα εἶπεν καὶ πέμψαντος αὐτῶν δεχ-
 δοχῶν Φλακκῶν Ὀρδεῶνιον ἐδέξατο. καὶ ὡς ἔδει ἐκείνῳ
 πῶν δυνάμιν, αὐτὸς ἀπήντησε τῶ Γόλβα πρὸς ὅσον γε-
 ρουῶν, καὶ στωανέσφρεφεν, οὐτε ὄργῆς οὐτε ἡμῆς ἐπιδήλου
 τῶν χιλίων, ἀπὸς δὲ τῶ μὲν, αὐτὸς ὁ Γόλβας, ἀδούμους τῶ
 ἀνδρα, τῶ δὲ οἱ φίλοι, καὶ μάλιστα Ὀβίνιος Τίτος, ὑποφύ-
 δου τῶ Οὐεργίνιου οἰόμενος μὲν καλῶν, ἡγοῦν δὲ δεχμῶν
 Οὐεργίνιου δεχμῶν δαίμονι στωεργῶν ἦδη τῶ ἀνδρα πολέμων
 καὶ κακῶν, ὅσα τῶς δὲ ἡγεμονίας κατέχεν, ἐκ τῶ εἰς βίον
 ἀκίμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μετῶν ὑποεκτελεμῶν.
 Γόλβαν δὲ πρὸς Νάρβωνα πόλιν Γαλατικῶν οἱ ὄρα τῆς
 συκλήτῳ πρὸς εἰς ἐντυχόντες ἢ ἀπάζοντο, καὶ παρεκάλου
 ὅτι φανῆναι τῶ δὲ ἡμῶν ποδουῶν τῶ ἡγεμονίας. ὁ δὲ τῶν δὲ ἡγῶν
 παρῆχεν ἐντυξῆς καὶ στωοισίας αὐτοῖς φίλων δεχμῶν καὶ
 δημοτικῶν, πρὸς τῶν ἐστάσεις πολλῆς κατασκῶν καὶ γε-
 ραπείας ἡλικῆς παρῶν, ἢ ἐκ τῶ Νέρωνος ὁ Νυμφιδίος
 Ε αὐτῶν πρὸς ἐπέμψεν, ὁ δὲ ἐν δεχμῶν ἐκείνων, ἀλλὰ τοῖς
 ἐαυτῶν πῶν, ἀδελφῶν, μετὰ δὲ φρῶν αὐτῶν καὶ κρείττων ἀπει-
 ρκαλίας φανόμενος. ὡς μὲν τοῖς ἡγεμονίας τῶν αὐτῶν καὶ
 αὐτῶν καὶ πολιτικῶν δημαγωγῶν Ὀβίνιος ἀποφάνων, καὶ
 καμῶν τῶν μετῶν, ἀπαξιοῦσαν αὐτῶν ἐπέισε δεχμῶν τῶ
 δεχμῶν τοῖς Νέρωνος, καὶ πρὸς τῶν ὑποδοχῶν μὴ φείδεσθαι
 τῆς βασιλικῆς πολυτελείας καὶ ὅλας ἀμῶν αὐτῶν καὶ μι-
 κρὸν ὑπο τῶ Ὀβίνιῳ ἡμοῦν παρῆχεν ὁ πρὸς οὐτῆς.
 ἢ δὲ Ὀβίνιος δεχμῶν μὲν ἐχάτως καὶ παρ ὀντινοῦ
 ἦπῶν, ἐνοχος δὲ καὶ τοῖς πρὸς γυναικῶν ἀμῶν. ἐπὶ
 F γὰρ ὡν νέος καὶ φραπῶν οὐσαν πῶν γυναικῶν τῶ ἡγε-
 μόνος παρῆχεν ἢ νύκτωρ εἰς τὸ φραπῶν πεδῶν ἐν ἐαθῆτι φρα-
 πῶν καὶ διέφθρεν ἐν τοῖς δεχμῶν, ἀ φραπῶν καλῶν
 οἰοῦν δὲ ἀποθανόντος ἀτυχῶν δεχμῶν ἀπελύθη.

σι Ρωμαῖοι. ὅτι τούτῳ δὲ Γάιος Καῖσαρ ἐδήσεν αὐτὸν. ἐκείνου δὲ ἀποθανόντος ἀτυχῶν δεχμῶν ἀπελύθη.

δειπνῶν τὸν Κλαυδίω Καίσαρι ποτήριον ἀργυροῦν ὑφέ-
 λετο. πυθόμην δὲ ὁ Καίσαρ, τῆς ὑστεραίᾳ πάλιν αὐτὸν ἐπι-
 δεῖπνον ἐκδέσσειν ἐλθόντι τὸν ἐκείνου μηδὲν ἀργυροῦν, ἀλλὰ
 κερθμεία πύματα πρὸς φέρειν, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς ὑστεραίᾳς.
 τὸ τοιοῦτον ἔδειξεν ὁ Καίσαρ μετὰ τὴν καμικωτέραν ἡγομέ-
 νην, γέλωτος ἐκ ὀργῆς ἀξίον ἔδδξεν. αὐτὸν δὲ τὸν Γάββα ἐχών ὑπὸ
 αὐτὸν καὶ διωάμην μέγιστον ἐπιχρήμασιν, ἐπεσπέν, βαρύνων πα-
 θῶν καὶ συμφορῶν μεγάλων, τοῖς μὲν αἰτίαι, τοῖς δὲ πρὸς φασιν
 παρέσχε. ὁ γὰρ Νυμφίδης, αὐτὸς ἐπιχρήματος τὸν Γημανεῖ πρὸς
 αὐτὸν, ὃν ἐπέμψεν ὁ Γάββα ἑσπὸν ἰνὰ κατὰ σκοπον, ἀκούσας τὸ
 μὲν αὐλῆς καὶ τῶν ἄλλων φέρων ἐπαρῆν ἀποδεδεῖσθαι Κορνήλιον
 Λάκωνα, τὸν δὲ σύμπῶν ἐστὶν ὁ Ὀβινίου κρέτος, αὐτὸν δὲ μηδέ-
 ποτε ὁ Γάββα εἶναι πλησίον ἐφεισπέναι, μηδὲ ἐπιτυχεῖν ἰδίᾳ,
 πύματων αὐτὸν ὑφορωμένων καὶ ἀφελουμένων ἐφορῶν. καὶ
 σιωπαζῶν τὸς ἡγεμόνας τὸς γρατεύματος ἔφη Γάββα μὲν
 αὐτὸν ἐστὶν πρὸς οὐτίω ἐπιεικῆ καὶ μέτερον, ἐλάττω δὲ τοῖς αὐτῶν
 χρομῶν λογισμοῖς, ὡς δὲ ὁ Ὀβινίου καὶ Λάκωνος οὐκ ἐ-
 διοικεῖσθαι. ὅτι οὐκ ἀφελὲν αὐτοῖς ἐστὶν Τηγηνός ἰσχυρὸν ἐν
 τοῖς πρὸς φασιν κτησαμένων, πεπῆον ἐστὶν δὲ τὸν ἡγεμό-
 να πρὸς οὐτίω ἀπογραφῶν, τὸς διδάξοντες ὅτι τὸ φίλων δύο
 μόνους τούτοις ἀποσπασάμενος, ἡδίων παρέσθαι πᾶσι καὶ πε-
 φηότερος. ἐπεὶ δὲ τὰ ἅπαντα λέγων οὐκ ἐπειθεῖν, ἀλλὰ ἀποπον ἔδδκει
 καὶ ἀλλόκοτον ἡγεμόνα πρὸς οὐτίω, ὡς ἂν ἀφελὲν γυνομένων ἔξου-
 σίας μετὰ τὸν οὐκ ἐστὶν φίλοις ἢ μὴ ῥυθμίζεῖν, ἐπέσχε ὁδὸν
 βαρύνων, ἐγράφε τῶν Γάββα δεδιτῶν μόνος, ὃν μὲν, ὡς ὑπου-
 λα καὶ μετέωρα πολλὰ τὸν πόλεως ἐξούσης, ὃν δὲ Κλώδιον Μα-
 κρον ἐν Λιβύῃ ἀσπληνὰ κατέχων. αὐτὸν δὲ τὸν ἀφελὲν τὰ Γερ-
 μανικὰ τὰ ματα, καὶ πρὸς τὸν ἐν Συρία καὶ Ἰουδαίᾳ διωάμενον
 ὅμοια πτωχάνεα. τὸν δὲ Γάββα μὴ πύμα τὸν νοῦν πρὸς φασιν
 αὐτὸν μηδὲ πιεῦοντος, ἐγὼ πρὸς φασιν ἀφελὲν καὶ τοῖς Κλώδιος
 Κέλσος Ἀντοχός, ἀφελὲν ἔμφρων, ὅνοις δὲ ἐκείνου καὶ πρὸς
 ἀπὸ φασιν, λέγων οὐκ ἀφελὲν οὐκ ἔσθαι μίαν ἐν Ρώμῃ σιωσικίδη
 Καίσαρα πρὸς φασιν Νυμφίδιον. ἀλλὰ πολλοὶ κατεχῶν
 καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ἐπισηκῶν πύμα φαλακρότη-
 τα καὶ ῥυθμίζεῖ τὸν Γάββα, νῦν ἔφη ἰνὰ δοκεῖν ἐστὶν Ρώ-
 μῶν, ὅφρηντα δὲ φασιν τῶν ἡμερῶν τούτων ἀφελὲν
 Καίσαρ, ὅνειδος. ἔδδξεν οὖν πρὸς μέσας νύκτας εἰς πύμα παρεμ-
 βολίᾳ πρὸς φασιν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν τὸν Νυμ-
 φίδιον. πρὸς φασιν τῶν χιλιαρχῶν Ἀντώνιος Οἰωράτος, ἐσπῆ-
 ρας ἡγομῶν, τὸς ὑπὸ αὐτῶν γραπῶν σιωπαζῶν, ἐκἀκι-
 ζεμῶν αὐτὸν, ἐκἀκιζεῖ δὲ ἐκείνοισ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἑσπῆς τῶν
 σαύτας πρὸς φασιν, κατὰ τὸν ἑσπῆς λογισμὸν ἑσπῆς ἀφελὲν ἀφελὲν
 ὄνον, ἀλλὰ δαίμονος ἴνος αὐτοῖς ἐκ πρὸς φασιν εἰς πρὸς φασιν
 οἰαν ἐλαύνοντος. καὶ τῶν μὲν πρὸς φασιν πρὸς φασιν ἐξελὲν Νέρωνος
 ἐκλήματα. νῦν δὲ τὸν Γάββα πρὸς φασιν, ἰνὰ φόνον μηδὲς
 ἐγκελόντας, ἢ σφαγῶν γωαίχης, ἢ πύμα ἀφελὲν ἀφελὲν
 μέλιω ἢ τρῶν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν
 τούτοις ὡς ἐμείναμεν ἐγκεταλιπεῖν, ἀλλὰ Νυμφίδιον πει-
 δέντες ὅτι πρὸς φασιν ἡμᾶς ἐκατέλιπε, καὶ πρὸς φασιν εἰς Αἴ-
 γυπτον. πότερον οὖν Νέρωνι Γάββα ἐπισηκῶν, καὶ
 τὸν ἐκ Νυμφιδίας ἐλόμῶν Καίσαρ, τὸν ἐκ Λιβίας αἰε-
 λωμῶν, ὡς τὸν δὲ Ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν ἀφελὲν
 κίω ἐπισηκῶν ὡν δέδρακε, ἡμῶν μὲν Νέρωνος, Γάββα

A Cum cœnaret apud Claudiū Cæsarem, scyphum
 argenteum furatus est. Quod ubi intellexit Cæ-
 sar, vocavit eum postridie iterum ad cœnam: cui,
 cum venisset, præcepit vt nihil argenti, sed omnia
 fictilia offerrent & apponerent serui. Hoc propter
 Cæsaris lenitatem, quæ magis comica fuit, risu
 potius quam ira visum est dignum. At quæ Galbæ
 potens & plurimum apud eum pollens mercede
 designauit, tragicis casibus & calamitatibus ingen-
 tibus partim causam partim pretextum præbuere.
 Siquidē Nymphidius, simul vt remeavit ad ipsum
 Gellianus, quem Galbæ miserat quodammodo
 B exploratorem: cum intellexisset præfectum præ-
 torio Cornelium Lacōnem creatum, atque esse in
 Iunij potestate omnia, illi verò nusquā Galbæ ad-
 eundi factā copiā vel conueniendi seorsum, quod
 eum suspectarent & asseruarent omnes: perculsus
 est, contractisq; cohortium prætorianarū tribunis
 & cœturionibus, Galbam ait ipsam quidē bonum
 & moderatum senem esse, sed non suis vtentem
 consiliis, ab Iunio & Lacone peruerti. Igitur prius-
 quam imprudentibus ipsis in negotijs principali-
 bus illi occuparent potestatem & autoritatē, quam
 in imperio Tigillinus habuisset, mittendos ad im-
 peratorē exercitus nomine legatos: qui cum do-
 ceant, si ex amicis solos hos duos ab se remouif-
 set, forte aduentum eius omnibus gratiorem &
 exoptatiorem. Cum oratio sua minus probare-
 tur: sed absurdum & absolum appareret seni im-
 peratori velut modo gustanti principatum ad-
 olescenti, quibus amicis vsurus vel non esset,
 præscribere: aliam viam ingressus pauoris Gal-
 bæ offundendi causa scripsit, nunc multa vlcera
 & multorum suspensos animos in vrbe esse, nunc
 Clodium Macrum in Africa naues frumen-
 tarias retinere, mox legiones Germanicas conci-
 tari, de Syriæ & Iudææ legionibus paria nun-
 ciari. Cum vero non magnopere præberet ei
 Galbaures, neque fidem tribueret: statuit eum
 præoccupare. Atqui Clodius Celsus Antioche-
 nus vir prudens & studiosus eius atque amicus
 deterrebat eum, vnum negans existimare se vi-
 cum Romæ esse, Nymphidium qui esset Cæ-
 sarem appellaturus. Hunc multi contra deride-
 bant, & Mithridates Ponticus illudens caluitici
 & rugis Galbæ: Nunc aliquam habet, inquit, de
 co populus Romanus expectationem: verum si-
 mul atque in conspectum eius venerit, videbitur
 horum dierum esse, quibus dicitur Cæsar, oppro-
 brium. Igitur visum est concubia nocte castra
 ingredi, & Nymphidium salutare imperatorem.
 At princeps tribunus Antonius Honoratus iam
 vesperi contractis militibus suis tam se ipse infe-
 ctatus est, quam illos, qui nulla ratione neque de-
 lectu meliorum: verum genio quopiam malo,
 qui ipsos ex proditione in proditionem ageret,
 breui temporis spatio toties se variarent. Ac pri-
 ma quidem speciem, inquit, habent Neronis cri-
 mina. Nunc verò Galbam prodemus: at quod
 patricidium matris, aut quam vxoris cædem, aut
 quam erubescens scenam aut tragœdiam prin-
 cipis? Atqui ne illum quidem horum causa dese-
 rere sustinimus: sed quia Nymphidio credi-
 dimus prius nobis desertis illum profugisse in
 Ægyptum. Vtrum igitur Neroni Galbæ nece
 parentabimus, & Nymphidia ortum designantes Cæsarem, ortum ex Liuiæ familia trucidabi-
 mus, vt illum ex Agrippina trucidauimus? An supplicio illius scelerum vindices nos Neronis, & Galbæ

bonos fidosque demonstrabimus stipatores? Sic facto tribuno cuncti milites assensu sunt: aliosque adeuntes adhortati sunt ut perstarent in fide erga imperatorem: maioremque partem ad se traxere. Cum sublatus clamor esset: siue quod crederet Nymphidius, ut aliqui referunt, vocari iam se à militibus, siue quo praeuerrere maturaret tumultuantes adhuc & dissidentes: perrexit eo ad multa lumina orationem tenens in libello conscriptam à Ciconio Varrone: quam meditata fuerat, ut ad milites haberet. Caterum ubi portam clausam castrorum, atque in corona muri frequentes conspexit armatos, trepidauit. Itaque succedens mœnibus quæsivit, quid hoc rei esset, & cuius iussu cepissent arma? Cum vna ei ab omnibus vox occurreret Galbam se imperatorem agnoscere, ipse quoque propius accedens id festa voce approbavit, idemque præcepit comitibus suis. Postquam vero statio, quæ ad portam erat, illum cum paucis admisit in castra: ingesta in illum est lancea, quam præcedens scuto Septimius excepit. Sed cum alii strictis gladiis incurrebant, fugam cepit, & comprehensus confoditur in militis cuiusdam tabernaculo, protractumque in medium cadauer & cancellis septum spectaculo volentibus postero die præbuit. Ita sublato Nymphidio, Galba ut ei nuntiatum est, confortes quoque coniurationis eius, qui non præuerrant sibi met ipsi mortem conficere, interfici imperavit. inter quos fuit orationis scriptor Ciconius & Ponticus Mithridates. At visus est non legitime quamuis iure neque ciuili more inauditos viros non obscuros necasse. Siquidem aliam imperii figuram omnes expectauerant decepti, ut fieri solet, à prima fama. Multo magis momordit eos viri consularis & Neroni firmi mandata cædes Petronii Tertulliani. Nam Macronis quidem in Africa per Trebonianum, & in Germania Fronteii per Valentem trucidati velamentum habebat: quod hi, quia in armis & legionibus præfecti erant, præberent ipsi terrorem. At Tertulliano nudo seni & inermi facultatem non denegasset sui purgandi: si quam promittebat, præstare in principatu re in animo haberet moderationem. Atque in his huiusmodi sunt reprehensiones. Postquam iam progrediens peruenit ad tertium ferme ab vrbe lapidem: incidit in tumultum inconditum classicorum: qui viam infidebant, erantque vndique ei circumfusi. Hierant, quos in vnam legionem Nero decuriatos ordinibus militaribus ornauerat: ac tunc flagitantes stipendia sua roborari, neque conspiciere prodeuntibus obuiam neque appellare permittebant imperatorem: sed tumultum ciebant clamore signa legionum & locum postulantes. Quos cum ille reiiceret diceretque, ut alio tempore de eo agerent: negationis speciem esse eam dilationem ferentes stomachabatur subsequeranturque eum cum fremitu. Ut nonnulli gladios quoque strinxerunt: imperavit equitibus Galba, ut in eos inueherent. nec substitit quisquam illorum: sed omnes extemplo prostrati, pars in fuga cæsi sunt parum fausto vel auspiciato omine Galbæ per tantum sanguinis & cadauera tam multa urbem ingredienti. Verum si quis ante contempserat ut invalidum & senem, tunc

A δὲ φύλακες ἀγατοὶ καὶ πιστοὶ φανάρηδες ταῦτα λέγοντι τὰ χιλιάρχω, προσέθεντο πρῶτες οἱ γραπῶται, καὶ τοὶ ἄλλοις προσκίοντες ἐμυθίζοντο παρεκάλουν τῆ προσ τὸν αὐτοκράτορα πείθει καὶ τὰς πλείους μετέστησαι. ὁ δὲ Νυμφίδιος (ὡς φασὶν ἔνιοι) καλῶν αὐτὸν ἤδη τοὺς γραμμάτας, εἴτε προσλαβὲν ἀπεύδων ὁ θυροκόμης ἐπὶ καὶ διαζόν, ὑπὸ Φωτὶ πολλῶν προσήλθον ἰδιῶν ἀνακρίζων ἐν βιβλίῳ γρηγορήσαντος Κινηγίου Βάρρωνος, ὃν ἐκ μελετήκει προσ τὰς γραμμάτας εἰπεῖν. ἰδὼν δὲ κεκλεισμένας τὰς γρατοπέδου τὰς πύλας, καὶ πρὸ τῶν τείχων πολλοὺς ἀπλησμένους, εἰσεῖσε καὶ προσκίοντες ἠρώτα τί βέλονται, καὶ ἵνος κελύσαιτος ἐν ὄπλοις γρηγόρασαν. ἀποκρίσας δὲ αὐτῶν τὰ πρῶτων μίση Φωνῆς, Γάλβαν αὐτοκράτορα γινώσκον, καὶ κείνος ἐμύσε χερῶν ἐπὶ ἀφῆμει, καὶ τοὺς ἐπομύρους ἐκέλευε. τὸ δὲ τὰς πύλας παρῆντων αὐτῶν, εἰσελθεῖν μετ' ὀλίγων, αὐτὸς ἀκροπύλας ἄσπετον καὶ αὐτὸν μὲν εἰσεῖσε προσ αὐτῶν θυρῶν Σεπτιμίου ἄλλων δὲ γυμνοὺς ἐξέπεσεν ὀπίφραγμένων, Φυγῶν καὶ διαρρήδων, ἐν οἰκῆματι γραπῶτου σφάπεται, καὶ τὸ νεκρὸν εἰς μέσον ἐκκύσαστες, καὶ πρὸς ἀλόντες κίχλιδα, θάματα τοὺς βουλομένους μὲν ἡμεραν παρῆρον. ἔτα δὲ τὸν Νυμφιδίου κατασφάπτοντος, ὁ Γάλβας πυθόμενος, καὶ τὸ σιωπηλῶν αὐτῶν κελύσαιτος ἀποθανόντων ὅσοι μὴ δὲ αὐτῶν ὄντων ἀπέθανον, ἐν οἷς ἰὼν καὶ Κινηγιὸς ὁ τὸν γρηγορήσαντος, καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικῆς, εἰδοὺς μὴ νομίμως, εἰ καὶ δικαίως, μὴ δὲ δημοτικῶς ἀνηρηκίαι προσ κρίσεως ἀφῆρας οὐκ ἀσπίμοι. ἔπεσον γὰρ ἡγεμονίας ἄξιμα προσπεδέχοντο πρῶτες, ἔξαπατῶμενοι σιωπῆτος ὑπὸ τῶν ἐν ἄρχῃ λεγόμενων. ἐπὶ δὲ μάλλον ἠνάσεν αὐτοὺς ἀπὸ ὑπατικῆς καὶ Νέρωνι πιστὸς ἀποθανόντων κελύσαιτος, Πετρῶνιος Τερτουλιανός. Μακρόνα γὰρ ἐν Λιβύῃ ἔχε Τρεβωνιανὸς, καὶ Φροντήιον ἐν Γερμανίᾳ ἔχε Οὐάλεντος ἀειλῶν, προσφασιν εἶχεν ἐν ὄπλοις καὶ γρατοπέδους ὄντας φοβηθῆναι. Τερτουλιανὸν δὲ γέροντα γυμνὸν καὶ ἀσπίλον λόγρον μεταλαβὲν οὐδὲν ἐκώλυεν, εἰ πρὸς ἑπὶ ἀπλησμέναι μετριότητι τοὺς προσφάσμασιν ἐρῶν φυλαξάν ἐμελλεν. ταῦτα μὲν οὖν τοιαῦτα ἔχει μὲν μύθους, ἐπεὶ δὲ προσκίοντες ἀπείχετο τὸ πῶλεως πρὸς πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους, ἐπεὶ τὸ γανὸν ἀκροπύλας καὶ θυροκόμης τῶν ἐρετῶν πρὸς ὀδὸν προσκατεχόντων καὶ πρὸς κεκλεισμένων πρῶταχθέν. ἔτοι δὲ ἦσαν οὐκ εἰς ἐν τῷμα ὁ Νέρων συλλοχῆσας, ἀπέφηνε γραπῶτας καὶ τότε παρῆντος ἐκβεβαίωσα ἀσπίτι ὄντων γραπῶν, οὔτε ὄφθηναι πῆς ἀπρῶτων, οὔτε ἀκροπύλας παρῆσαν τὸν αὐτοκράτορα, ἀλλ' ἐθυροκόμης βοῆ, σημεῖα τὰ πᾶμα καὶ χερῶν αὐτοῦτες, ἐκείνου δὲ ὑπὸ πρῶτου, καὶ πάλιν εἰπεῖν κελύσαιτος, ὁ δὲ προσκίοντες ἄξιμα τῶν ἀναβολῶν ἐπὶ φάσσαντες, ἡγεμονίας καὶ παρῆντος μὴ φέδμενοι βόης. ἐπίων δὲ καὶ τὰς μαχάρας ἀσασμένων, ἐκέλευε τοὺς ἰππεῖς ἐμβαλεῖν αὐτοὺς ὁ Γάλβας. ὑπὸ ἑστῆ δὲ ὄντων ἐκείνων, ἀλλ' οἱ μὲν, ὄντων ἀνατραπέντες, οἱ δὲ, φθῶντες διεφθάρησαν. οὐ γρηγόρασαν ὄντων ἀσπίον ποιῶντες τὰ Γάλβαν τὸν οἰωνόν, εἰσὶν ἰππῶν πολλοῦ φόου καὶ νεκρῶν ποσούτων εἰς τὸ πόλιν. ἀλλ' εἰ καὶ πρὸς αὐτῶν κατεφθῆναι προσπρῶν ἀσπίνοὺς καὶ γέροντος ὄντων, τότε πᾶσι φεικῶδης καὶ φοβερός ἐγέμετο. βουλομένη δὲ τῆς πρὸς τὰς δωρεάς ἀμειρίας καὶ πολυτελείας τῶν Νέρωνος ἀποδεικνύων, μετὰ μὲν μεταβολῆν, ἀ-

horrendus omnibus & formidabilis euasit. Porro dum id agit, ut immoderationis in donis & profusionis Neronis magnam vicissitudinem ostenderet, ab-

σοχὴν ἐδόκει τῷ ᾄδειπνον. Καὶ γὰρ ἀυλῆσαντος ἀυλῶ πα-
 ρα δειπνον, (ἀκρόμα ἢ ἰὼ ὁ Καῖος διδοκίμου μύρον,) ἐπα-
 νέσας καὶ ἀποδεδεῖκτος, ἐκέλευσεν αὐτῷ χρυσίδαυαι ὁ
 γλωσσόχομον, καὶ λαβῶν χρυσοῖς ἕνας, ἐπέδωκε τῷ Καίῳ,
 φήσας ἐκ τῶν ἰδίων, ὅσα ἐκ τῶν δημοσίων χρεῖζαί. Τῷ δὲ
 δαρεῖας αἰ Νέρων ἐδωκε τοῖς πᾶσι σκηνῶν καὶ παλαίστρας,
 ἀπαπίασαι σιωπῶνως κελύσας, πλὴν ἑξήκοντος μέρους.
 εἶτα μικρὰ καὶ γλίχρα χρυσοῖς μύρον, (ἀπὸ ἀκροῦ γὰρ οἱ
 πλείστοι τῶν λαβόντων, ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ἀ-
 δεσποῖ) τοὺς ἄριστους παρ' αὐτῶν ἢ λαβόντας ὁποῦν ἀνέ-
 ζῆται, καὶ παρ' ἐκείνων ἐξέπερασε τὸ ἴσον ἡμετέρας ὄρον
 ὅσα ἔχοντος, ἀλλὰ πόρρω νεμομένου καὶ παρῶντος ὅτι πολ-
 λούς, αὐτὸς μὲν ἠδύξει, φθόνον δὲ καὶ μῖσος εἶχεν Οὐβίνιος, ὡς
 τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπασιν ἀνελάθερον παρέχων τὸν ἡγεμόνα καὶ
 μικρολόγον, αὐτὸς ὅμως ἄσώτως, καὶ λαμβάνων πᾶσι
 ταῖς τιμῶν ἀσκῶν. ὁ μὲν γὰρ Ησίοδος Ἀργυρίου τε πίθου
 καὶ λήγοντος χρεῖσασαι φησὶ δεινὸν ὅτι Οὐβίνιος ὄραν ἀδεῖν
 καὶ χρεῖσασαι τὸν Γάλβαν, ἐπεὶ μὲν πλάτῃς τύχης, ὡς ἄμα
 μὲν ἀργυρίου, ἄμα ὅφθινούσης. ὅτι παρῶντος ἠδύκειτο, τὰ
 μὲν παρῶντος τῷ Οὐβίνιῳ καὶ ὡς διοικητῶν, ἀδὲ αὐτὸς ὄ-
 ρως παρῶντος Δαβαλλοῖτος, ἢ καλυῖτος. οἱ ἰὼ τὸ πᾶσι
 τῶν χρεῖσας τῶν Νερωναίων ἀπέκτεινε γὰρ τοὺς ποιητοὺς, ἐν
 οἷς ἰὼ ὁ Ηλείος καὶ Πολύκλειτος καὶ Γετίνος, καὶ Παρθ-
 βιος. ὁ δὲ δῆμος ἐκρίτει, καὶ δι' ἀγορᾶς αὐτῶν ἀργυρίων, ἐβόα
 καλυῖ μὲν εἶ) καὶ θεοφιλή πομπήν. ἀπαπτεῖν δὲ καὶ θεούς
 καὶ ἀδελφοὺς τὸν διδάσκαλον καὶ παιδαγωγὸν τῆς τυ-
 ραννίδος, Τηγελλῖνον. ἐφθάκει ὅτι ἡγεμόνος παρῶντος ὄ-
 ρως ἀβασί μετὰ τοῖς Οὐβίνιῳ. εἶτα Τερτυλιανὸς μὲν, ὅτι μὴ
 παρῶντος μὴδὲ ἐμίσει τὸν ἡγεμόνα τοιοῦτον ὄντα, μισοῦμε-
 νος, ἄλλο δὲ μὴδὲ ἐν μέγα σιωαδικήσας, ἀπέθανεν. ὁ δὲ καὶ
 ποιήσας ἄξιον θανάτου Νερώνα, καὶ γρόμυρον τοιοῦτον ἐκα-
 ταλιπῶν καὶ παρῶντος, πᾶσι μὲν μέγα διδάγμα τὸ μὴδὲν
 ἀπαρῶντος εἶ) τῶν Οὐβίνιῳ μὴδὲ ἀνέλπισον τοῖς διδοῦσιν.
 ὁ δὲ Νέρων γὰρ οὕτω θεάματος ἐραστὴς ὁ Ρωμαίων δῆμος αἰς τῷ
 Τηγελλῖνον ἰδεῖν ἀπαρῶντος, ὅσα πᾶσι μύρον ἐν πᾶσι
 θεῖς καὶ σαδίοις αὐτοῦ μύρον, ἐκείνον, ἐπλήρη Δαβαλλοῖ-
 μαπ τῷ ἀδελφῶντος, Τηγελλῖνον μὲν ἔ. πολὺν ἐπὶ βιωσας
 φάσκοντος χρεῖνον, ὅσα φθινάδος νόσου διαπρῶντος, ἐκεί-
 νους δὲ παρῶντος μὴ Δαβαλλοῖναι, μὴδὲ τυραννικῶν
 ποιῖν τῷ ἡγεμονίαν. ἀρῶντος ὅτι τῷ δῆμου κατὰ γλῶσσας,
 ὁ μὲν Τηγελλῖνος ἐθύσε σῶτήρια, καὶ παρῶντος λαμῶντος
 ἐστάσιν. ὁ δὲ Οὐβίνιος ἀσας τῷ τῷ ἀδελφῶντος μετὰ
 δειπνον, ἐκώμασεν ὡς ἐκείνον, ἄγων τῷ θυγατέρα χῆραν
 οὔσαι, καὶ παρῶντος ὁ Τηγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυ-
 ριάδας ἀργυρίου καὶ τῶν παλακίδων τῷ ἀγελαρχοῦσαν
 ἐκέλευσε τὸν πᾶσι δέξασθαι χόσμον ἀφελουρίων, ἐκείνη πε-
 ριάσαι, πεντεκαίδεκα μυριάδων εἶ) λεγόμενον. ἐκ δὲ τού-
 του καὶ τὰ μετῶντος παρῶντος Δαβαλλοῖναι εἶχεν, ὡς τὰ
 παρῶντος τῷ Γαλαῖας Οὐβίνικι σιωαδικήσας. ἐδοκίμω γὰρ οὐ
 φιλαθροπία τῷ ἀδελφῶντος, ἀλλὰ ὠνούμυροι τῷ Ο-
 βίνιῳ τυραννῆν ἀνέσας τε δασμῶν καὶ πολιτίας. οἱ μὲν
 οὖν πολλοὶ Δαβαλλοῖναι παρῶντος τῷ ἡγεμονίαν ἀπηρῶντος
 τοὺς δὲ φραπῶντος τῷ δαρεῖα μὴ χρυσοῖς μύρον, ἐν ἀρχῇ
 μὲν ἐλπίς παρῶντος εἶ καὶ μὴ τοσοῦτον, ἀλλ' ὅσον Νερω-
 νῆος ἀπὸ δασμῶντος ἐπὶ δὲ μεμφομένους ἀχούσας, ἀφῆκε φωνῶντος ἡγεμόνι μετὰ τῷ παρῶντος, εἰπῶν εἰσθῆναι κατὰ

A errare visus est à decoro. Cùm enim Canus ti-
 bia super cœnam cecinisset (erat acroama Canus
 celebre) laudato & commendato loculos sibi iuf-
 fit apportari, depromptosque aliquot aureos do-
 nauit Cano, adiciens id de peculiari se non de
 publico largiri. Dona, quæ scenicis Nero & pala-
 stricis largitus fuerat, acerbe repeti præter deci-
 mas præcepit. Inde cum pauca & exigua auferret:
 quod plerique munera prodegissent homines in-
 diem viuentes & vita dissoluti: requisivit eos, qui
 quicquam ab illis comparassent vel accepissent,
 atque ab his exegit. Cùm esset res infinita, & por-
 ro serperet, pertinere ad multos: ipse infamiam
 sibi comparabat, inuidia & odio flagrabat
 Iunius: quod cæteris omnibus redderet impera-
 torem malignum & sordidum, cum ipse vteretur
 profuso, omniaque acciperet & venundaret. At
 enim Hesiodus,

Incipiente cado & cessante sitis satianda.

Iunius verò imbecillum & senem cernēs Galbam,
 illius fortuna volebat se exatiare vt simul & exori-
 ente & expirante. At seni iniuria fiebat ab Iunio
 primum male administrante: deinde quæ recte ip-
 se instituebat, carpente vel interpellante: vt fuit
 Neronianorum punitio. Nam improbos necauit:
 in quibus Elius, Polycletus, Petinus, & Patrobius
 fuere. Hic populus applausit: & cum per forum ra-
 perentur, præclaram clamauit esse & diis gratam
 pompam, poscere vero deos hominesque magi-
 strum quoque & pædagogum tyrannidis Tigilli-
 num. At egregius ille grandibus arrabonibus oc-
 cupauerat Titum Iunium. Atque Tertullianus
 quidem, quia non prodiderat neque oderat prin-
 cipem, qui talis erat, inuidia flagrauit, & facinore
 nullo præterea insigni admisso sublatus est. Qui
 vero morte dignum reddiderat Neronem, & fa-
 ctum talem destituerat prodideratque, supererat:
 magno documento nihil esse apud Iunium impos-
 sibile vel deploratum largientibus. Nam cum spe-
 ctaculum populus Romanus nullum perinde ex-
 peteret atque Tigillinum rapi videre ad suppli-
 cium, neque defisteret in omnibus theatris & cir-
 cis deposcere illum, imperatoris edicto increpitus
 est. Tigillinum significauit, quod esset tabe confe-
 ctus, haud diu superfuturum. Petere à populo se,
 ne efferet neque tyrannicum efficiat principa-
 tum suum. Illi vero offensam irridentes populi, Ti-
 gillinus pro salute adepta sacrificauit & splendi-
 dum conuiuium apparauit, T. Iunius surgens ab
 imperatoris cœna ad illum concessit comeffa-
 tum, ducens secum filiam viduam: cui propinauit
 Tigillinus duodecies H S, & pellicum suarum pri-
 marie monile iussit collo suo detrahare atque ex
 illius suspendere, quod sexcentis millibus num-
 mum dicebatur esse. Hinc vel moderate facta
 vellicabantur: vt illud in Gallos, qui cum Vin-
 dice conspirauerant. Existimatio enim erat non
 principis fauore eos, sed licitatos à Iunio ve-
 ctigalium remissionem & ciuitatem Romanam
 obtinuisse. Ac plebs quidem hisce rebus mota
 est, vt infesta esset imperatori. Milites verò non
 soluto donatio spes initio protrahebat, si non
 tantum, at quantum dederat Nero, Galbam nu-
 meraturum. Quos vt conqueri accepit, vocem
 misit magno principe dignam, legere dicens

Incipiente cado & cessante sitis satianda.

δοκε καταχρησάμενοι νόμισμα· καὶ τῶν οἰκετῶν ἐδώρη-
σατο τοῖς εἰθισμένοις καὶ διατηρήσειν ἐμμελῶς ὑποურ-
γεῖν· καὶ τὰ ἄλλα πιστὸς ἦν αὐτῷ, καὶ διδοὺς πείθειν οὐδένοσ ἦτ-
λον ἐδόκει παραγράτων ἐμπειροσ εἶν· καὶ βαδίζοντι τὴν ὁδὸν
ἀπάσαν ἐφ' ἡμέρας πολλὰσ σιωχοῦντοσ διετέλεσεν. ἐν
δὲ τῇ σιωδίᾳ καὶ ἡ σιωχία τὸν Οὐίνιον ἐξέτεράπευσεν
οὐμλία καὶ δώροισ· μάλιστα δὲ τῶν παρεόντων ὑφίερτος
αὐτῷ· τὸ δὲ μετ' ἐκείνον διώσασθαι, δι' ἐκείνον εἶχε βεβαίως.
τὰ δὲ ἀνεπιφθόνω καὶ εὐνῶ, παρὶς συμφορῶν πρῶτα
τοῖσ δεομένοισ, καὶ παρέχων ἑαυτὸν διωροσθήσων καὶ φιλεῖ-
θεσπον ἀπάσι. πλῆσθ' ὅ τοῖσ φραπωτικῶισ σιωελάμβανε,
καὶ παρῆγε πολλοῖσ ἐφ' ἡγεμονίας, τὰ μὲν, αὐτοῦ μόνουσ ἀπὸ
τῶ ἀποκράτοροσ, τὰ δὲ, τὸν Οὐίνιον καὶ τῶσ ἀπελευθέρουσ
καὶ ἀκαλῶν Σικελίον καὶ Ἀσιατικόν. οὗτοι γὰρ ἦσαν ἐν δυ-
νάμει μάλιστα τῶ καὶ τῶ αὐλιῶ. ὁσάκισ ὅ τὸν Γάλβαν εἰσάα,
τὴν καὶ φυλάττουσαν αἰεὶ παύειν ἐδέξαζε, χρυσοῦ ἐ-
καστῶ διαμέμφων, οἷσ ἡμῶν αὐτὸν ἐδόκει καταπολίτῶσ μόνουσ
καὶ δημαγωγὸν τὸ φραπωτικόν. ἀλλ' οὐκ οὐκ βουλομένοσ γε τῶ
Γάλβαν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸν Οἰωνα παρῆσθῆν· ὁ Οὐίνιος ἔ-
δὲ τῶτο παρὶς παρῆσθῆν, ἀλλ' ὅτι γὰρ τῆσ θυγατρῶσ,
ὁμολογίας ἡγομένοσ γαμῆν αὐτῷ τὸν Οἰωνα, παῖδα τῶ
Γάλβαν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποδεχθέντα τῆσ ἡγεμονίας. ὁ δὲ Γάλ-
βαν ἀεὶ μὲν ἡ δὴλος παρῶ τῶ ἰδίωσ ὁ κρινόντι μόνουσ, καὶ ἡ-
πῶν ἔχ' αὐτῷ τῶ ἰδίωσ, ἀλλὰ Ῥωμαίοισ τὸν ἀφελίμῶ-
τατον. δοκεὶ δὲ μὲν δ' αὐτῶ τῶ ἰδίωσ χρέμασι μόνον ἐλέ-
ασθαι τὸν Οἰωνα κληρονόμον, ἀκράτοσ ἐιδῶσ καὶ πολυτελῆ,
καὶ πεντακισχίλιων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαίωσ μόνουσ.
ὅθεν ἀκρῶσ τῶ Οὐίνιος, σιωπῆ καὶ παρῶσ ὑπερέτετο τὴν
ἀφῆσθῆν. ἀποδείξασ δ' αὐτὸν ὑπατον καὶ σιωρῶντα
τὸν Οὐίνιον, ἐπίδοξοσ ἡ ἔτοισ ἀρχῆ τὸν ἀφῆσθῆν ἀναρ-
ρῶσειν. καὶ ὁ φραπωτικὸν ἡδέωσ εἶχε τὸν Οἰωνα παρ' ὄντιν ἔν
ἄλλον ἀναρρῶσ τῶσ. καταλαμῶσ δ' αὐτὸν ἐπιμέλλον-
τα καὶ βουλομένοσ ἐκράτῆτα τὰ Γερμανικά. κρινῆ γὰρ ἀ-
πῶντες οἱ φρατεροῦσ τὸν Γάλβαν ἐμίστωσ, ὅσκι ἀποδι-
δόντα τὴν δωρεάν· ἰδίωσ δὲ ἐκείνοισ παρῶσ εἰσ ἐποιούτω,
Οὐεργίνιον τε Ροῦφον ἀφῆσθῆν ἀπίμωσ, καὶ Γαλατῶν
τοῖσ πολεμήσασθαι αὐτοῖσ δωρεάν τυγχάνοντασ. ὅσοι δὲ μὴ
παρῶσθῆντο Οὐίνικι καὶ ἀφῆσθῆντο, ὡ μόνω τὸν Γάλβαν χῆ-
ειν εἰ δέναι, καὶ ἡμῶν τε σθηκῆτα καὶ γεραίρῶν δημοσίωσ ἐνα-
γισμοῖσ, ὡσ ὑπὸ ἐκείνου Ῥωμαίων ἀποδεδειγμένοσ ἀφῆ-
κράτοσ. τοιούτων ἀναφανδὸν ἡ δὴ λόγων ἐν τῶ φραποπέδῶ
καὶ φερομένοσ, ἐπῆλθεν ἡ νομισμῶσ τῶ παρῶσ μίμωσ,
ἡ καὶ κείνοσ Γαλατίας καὶ ἀφῆσθῆν τῶ Φλάκκου σιωαγα-
ρόντοσ ἀφῆσθῆν τὸν ὄρχον, ὃν ἔτοσ ὅσκι ὀμνύειν ὑπὸ τῶ ἀφῆ-
κράτοροσ, τῶ μὲν εἰκόνασ τῶ Γάλβαν παρῶσθῆντες ἀφῆ-
τρεφῆν καὶ κατέσασθαι. ἀφῆσθῆν ὁμοσάντες ὑπὸ συγκλή-
του καὶ δήμου Ῥωμαίων διελύθησαν. εἶτα τοῖσ ἡγεμονικῶισ πα-
εἶσατο δεδιδίκεναι τὴν ἀναρχίαν ὡσ ἀπόσασθαι. λέγει δὲ πῶσ
αὐτοῖσ, Τί πάρομω ὡ σφραπῶται, μήτ' ἄλλον ἡγεμόνα
ποιοῦσθαι, μήτε τῶ νῦν ὄντα φυλάττοντες, ὡσ παρ' ὁ Γάλβαν,
ἀλλὰ ὅλωσ ἀρχόντα καὶ ὁ ἀφῆσθῆν φέροντες. Φλάκκου
μὲν οὐκ Ὀρδεάμιον ὅσκι ἄλλο ἢ σκίαν ὄντα Γάλβαν καὶ εἰδῶ
λον, ἑατέον· ἡμέροσ δὲ μίας ὁδὸν ἀφῆσθῆν ἡμῶν Οὐί-
τέλλιοσ, ὁ τῆσ ἑτέροσ Γερμανίας ἡγομένοσ, παρῶσ τε ἡμῶν καὶ τῶσ πατῶσ ἡγομένοσ, καὶ Κλαυδίω Καίσαρι

A tradidit Galba ad signandam ex eo pecuniam, do-
navitque ei servos doctos ad mensam scite princi-
pi ministrare. Caetera quoque fidus ei erat, speci-
menque praebens nemini videbatur rerum peritia
secundus. Eadem cum illo lectica toto itinere per
multos dies assidue vectus est. Dum vna iter faci-
unt, etiam consuetudo eius conciliauit blando
sermone & donis T. Junium. maxime vero dum
concessit ei primas, secundas per illum firmiter te-
nebat. Hoc superabat illum, quod nulla ipsum in-
vidia attingeret: cum gratis ubique operam suam
praestaret petentibus, praebereque omnibus se af-
fabilem & benignum. Plurimum verum militibus
praesto erat, multosque prouexit ad praefecturas,
hinc petens ab imperatore, hinc Iunium & liber-
tos principis Siculum & Asiaticum rogans. Nam
auctoritas horum erat in aula summa. Quoties
Galbam inuitaret, semper cohortem excubantem
nundinabatur largitionibus, aureos in singulos di-
uidens: ac qua re honorare illum videbatur, ea
euertebat eum & alliciebat milites. Igitur consu-
lente de successore Galba, Othonem nominavit
Iunius, neque id gratis, sed filiae suae nuptias pactus:
vt adoptatus a Galba Otho & successor designa-
tus imperii eam matrimonio sibi adiungeret. At
Galba pra se tulerat semper remp. se priuatis ante-
ferre rationibus suis, neque querere, vt sibi acce-
ptissimum, sed populo Romano adoptaret utilissi-
mum. ac videtur ne priuati quidem patrimonii
tantum haeredem Othonem destinasse, profliga-
tum sciens & profusum, & bis millies H S. aere a-
lieno demersum. Vnde silentio & leniter audito
Iunio iudicium suum suspendit. Cum autem se i-
psum consulem allecto collega T. Iunio declara-
set: habebatur principio anni successorem nomi-
naturus: miles vero Othonem optabat pra caeteris
omnibus renunciari. Cunctantem adhuc & con-
sultantem seditio Germanica occupat. Omnes e-
nim in vniuersum milites Galbam oderant, quod
non representasset ipsis donatiuum. Peculiares
vero milites Germanici colores sumebant, quod
esset Verginius Rufus ignominiose abiectus, &
Galli, qui cum ipsis arma contulerant, donis ho-
norati: plecterentur autem, quicumque non asso-
ciassent se Vindici: cui vni Galba gratiam haberet,
honoraretque mortuum & remuneraret publicis
parentationibus, quasi Romanus imperator ab il-
lo creatus. Cum huiuscemodi sermones propa-
lam in castris sererentur: supervenerunt Cal. la-
nuariae. Ibi conuocauit eos Flaccus, vt de more in
verba imperatoris iurarent. Vbi conuenerunt, ima-
gines Galbae deiecerunt laceraueruntque, atque
in verba senatus populique Romani iurauerunt
itaque discessere. Hic coeperunt duces & praefecti
exercitus illam principis reiectionem vt defectio-
nem formidare, ac dixit quidam illorum: Quid
hoc rei est commilitones, quod neque alium im-
peratorem creemus, neque retineamus eum,
quem habemus? quasi non Galbam, sed omnino
habere imperatorem & parere defugiamus. Flac-
cum Hordeonium quidem, qui nihil aliud quam
vmbra est & simulachrum Galbae, missum facia-
mus. Vnius diei iter abest a nobis Vitellius, qui
alteri Germaniae praest. cuius fuit pater censor &
ter consul, & Claudio Caesari quodammodo

B
C
D
E
F

Ονομαστός ἐπιφοιτῶν, τοὺς μὲν δὲ ἔργων, τοὺς δὲ ἐλπίσι
 διέφθειρον, ἡδὴ σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους παρφα-
 σίως. οὐ γὰρ ἡμερῶν τεσσάρων ἔργον ὑγαινοντος στρατο-
 πέδου μεταστῆσαι πᾶσιν ὅσα μεταξὺ τῆς εἰς ποιήσεως ἐγγύοι-
 το καὶ τῆς σφαγῆς. ἐκτε γὰρ ἀνῆρέθησαν, ἡ ἀγορῆσι Ρωμαῖοι
 παρὰ δεκαοκτὼ καλαυδῶν φέρουσιν. ἐκείνη γὰρ ἔωθεν
 Διὸς ὁ μὲν Γάλβας ἔθυσεν ἐν παλατίῳ τῆς φίλων παρῶν-
 τῶν ὁ δὲ Ἰούλιος Ὀμβρείκιος ἅμα τὰ λαβῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν
 ἱερείων τὰ σπλάγχνα, καὶ παρῶν δὲ δι' ἀνιγνῶν, ἀλλ' ἀπι-
 κρις, ἔφη σημεῖα μεγάλης ταραχῆς, καὶ μὲν δόλου, κίνδυνου
 ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τὰ ἄλλα κέρτατοι. μονογενὴ τὸν Ὀ-
 θωνα τῶν τῶν χεῖρῶν ληπτῶν παρὰ διδόντος. παρῶν γὰρ ὅτι αὐτὸν
 τῶν Γάλβα, καὶ παρῶν τῶν λεγομένων καὶ δεκνυμένων
 ὑπὸ τῶν Ὀμβρείκιου. ἰσοδομοῦ δὲ αὐτῶν, καὶ χροῶν ἀμεί-
 βουσι πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ δέοις, παρῶν δὲ οὐκ ὀνομαστός Ὀνάπελ-
 θεος, ἡκείνη ἔφη καὶ παρῶν αὐτῶν εἰς τὴν δὲ χεῖρα κίονας.
 ἡ δὲ σύμβουλον καὶ παρῶν ὅν ἔδει ἀπομῆσαι τὸν Ὀθωνα
 τοῖς στρατιώταις. εἰπὼν οὖν ὅτι παλατῶν ἑωνημῶν οἰκίαν
 βύλαται ἢ ὑποπτα δεῖξαι τοῖς πολίταις, ἀπῆλθε καὶ ἀφῆ-
 τῆς Τιβερίου καλαυδῆς οἰκίας κατὰ βῆμα, ἐβάδιζεν εἰς ἀγο-
 ράν, οὐ χροῶν εἰς χεῖρας, εἰς ὃν αἱ τετμημῶν τῆς Ἰτα-
 λίας ὁδοὶ πᾶσαι τελύτῶσιν. ἐν ταῦτα τοῖς παρῶν ἐκ-
 δεξάμενους αὐτὸν καὶ παρῶν τῶν ἀλλοκέρτατοι, φασὶ μὴ
 πλείους τεινῶν καὶ εἰκοσι ἡμέρας. διὸ καὶ παρῶν ἔχῃ τῶν
 σώματος μαλακίαν, καὶ ἡλιότητα τῆς ψυχῆς, ἀφῆκεν ἡμι-
 κῶν, ἀλλὰ ἰταμὸς ὡν παρῶν δὲ δεινὰ καὶ ἀτρέπιος, ἀπεδει-
 λίασεν. οἱ δὲ παρῶν τῶν οἰκίαν, ἀλλὰ τοῖς εἰσεσι γυμνοῖς
 παρῶν τῶν αὐτῶν ὁ φορῶν, ἐκείνου ἀρεσάται παρῶν τῶν
 ἡμιόμοι. ἡ δὲ πολλὰ καὶ ἀπολωλέναι, καὶ τοῖς φορεαφόροις ἐπι-
 χύνοντος. ἡ δὲ καὶ ἐνίοι θαυμάζοντες μᾶλλον ἢ ταραχῶν
 ἡμιόμοι ἀφῆκεν τῶν ὀλιγότητα τῶν ἀποτετολημῶν, φερομένων
 ὅ οὐτῶν δὲ ἀρεσῶν ἀπῆλθε ἡμιόμοι ἐπερὶ τῶν οἰκίαν, καὶ πάλιν ἔχῃ
 τῶν καὶ τέταρτος ἄλλοι παρῶν τῶν εἰτα σιωπῶν φερον
 ἀπομῆσαι αἰακαλούμενοι Καίσαρα, καὶ γυμνὰ τὰ εἰση
 παρῶν τῶν ἡμιόμοι. τῶν δὲ χλιδῶν ὅτι τῶν φυλακῶν ἔχων τοῦ
 στρατοπέδου Μαρπάλιος, ὡς φασὶ, μὴ σιωπῶν, ἐκπλα-
 γαῖς ὅ τῶν ἀπομῆσαι καὶ φοβηταῖς, ἀφῆκεν εἰσελθεῖν.
 ἡμιόμοι ὅ ἐν τῶν τῶν ἀντέπεσεν. οἱ γὰρ ἀνοοῦντες τὰ
 παρῶν τῶν οἰκίαν καὶ σιωπῶν ἐκ τῶν τῶν ἐμ-
 παρῶν τῶν οἰκίαν, καὶ ἕνα καὶ δύο ἀπομῆσαι ὑπὸ δέοις τῶν
 παρῶν, εἰτα πεισθέντες ἐπηκολύθησαν. εἰς ὃ τῶν παρῶν
 μὲν ἀπῆλθε τῶν Γάλβα παρῶν τῶν ἐπὶ τῶν οἰκίαν, καὶ τῶν ἱε-
 ρῶν ἐν χεραῖν ὄντων ὡς τε καὶ τοῖς πρῶτον παρῶν τῶν οἰκίαν
 περὶ τῶν καὶ ἀπῆλθε ἔχων τῶν, ἐκπλήθησαν καὶ θαυμάζειν τῶν
 τῶν ὅτι καὶ πρῶτον ἀπομῆσαι τῶν ἀρεσῶν, αὐτῶν μὲν
 Ὀβινίου καὶ Λάκων καὶ τῶν ἀπελθῶν ἐνίοι γυμνὰ τὰ εἰ-
 ση παρῶν τῶν οἰκίαν, παρῶν τῶν οἰκίαν ὁ δὲ Γείσων παρῶν τῶν
 λατῶν τῶν αὐλῶν δρομοῦ ἐνετύγχανε. τῶν δὲ Ἰλλυρικῶν
 τῶν τῶν καλαυδῆ παρῶν τῶν Βαβανία στρατοπέ-
 δῶν ἀπεσῶν Μάριος Κέλσος αἰὲρ ἀγαθὸς παρῶν τῶν
 ληφόμοι. βαλθῶν τῶν τῶν Γάλβα παρῶν τῶν, καὶ Ὀβιν-
 νίος μὲν ἐκ ἐάντος, Κέλσου ὅ καὶ Λάκωνος παρῶν τῶν, καὶ
 σφοδρότερον τῶν Ὀβιννίος καὶ τῶν οἰκίαν, θρῆς διήλθε πολὺς
 ὡς ἀπῆλθε τῶν Ὀθωνος ἐν τῶν στρατοπέδῳ καὶ μὲν μικρὸν ὄφθη
 στρατῶν τῶν τῶν οἰκίαν, καὶ βοῶν ἀπῆλθε τὸν Καίσαρος πολέμιον. ὡς αὐτῶν δὲ ἀφῆ-
 turba

A Onomastus castra ingressus partim argento par-
 tim spe infectos iam & occasionem captantes la-
 befecerunt. Alioquin enim haud erat quatuor
 dierum, quot inter adoptionē & eadem interces-
 sere, opus, sanum exercitū impellere totum ad de-
 fectionem. Sexto enim die interfecti sunt, qui fuit
 ad octauum decimum Cal. Februarias. Quo die
 prima statim luce Galba in Palatio assistentibus
 amicis sacrificauit. Aruspex Vmbrius, ut primū
 hostiæ exta in manus sumpsit, prouidere se non per
 ænigmata, sed aperte signa ingentis turbæ ait, atq;
 ex insidiis discrimen ceruici impendēs imperato-
 ris. Ita deus tantum non Othonem manu prehen-
 sum tradidit. astabat enim à tergo Galbæ, atque his
 quæ ab Vmbrius referebantur & ostendebantur,
 animum aduertebat. Commoto & colorem varie
 præ metu mutanti assistens libertus Onomastus
 adesse dixit & præstolari eū domi architectos. Si-
 gnum id erat temporis, quo militibus Otho debe-
 bat occurrere. Itaque causans seuererem domum
 emisse, cuius vellet vitia ostendere venditoribus,
 abscessit, & per Tiberii domum, quam vocant, de-
 scendit in forum: vbi aurea columna est posita: in
 quam viæ militares Italix omnes desinunt. Illic
 primos, qui eum exceperunt & appellauerunt im-
 peratorem, non plus tres & viginti aiunt fuisse.
 Quapropter quamuis non corporis mollitia, ne-
 que animi ignauia effæminatus, sed confidens ef-
 fet ad discrimina intrepidusque, obtorpuit tamen.
 Verum milites illi non permiserunt id: imo distri-
 ctis gladiis lecticam eius stipantes iusserunt eam
 tolli, periisse se subinde illo acclamante & lectica-
 rios vrgente. Exaudierunt enim id aliqui obstu-
 pescentes magis quam percussi ob paucitatem eo-
 rum qui id facinus essent ausi. Ita per forum de-
 lato occurrere totidem alii, rursusque terni &
 quaterni alii aggregauerunt se. Inde omnes cum
 eo versus castra regressi sunt, Cæsarem appellantes
 & strictos gladios prætendentes. Tribunus, qui
 stationem in castris agebat Martialis, vti ferunt,
 consilii nescius erat. hic re inopinata iectus territus-
 que permisit Othonem in castra intrare. Ingresso
 nemo obstitit. Quippe cæptorum ignari à con-
 sciis & conspirantibus ex composito circumfusi
 sparsum singuli & bini, metu primum deinde flexi
 secuti sunt. Id extemplo Galbæ est in palatium
 nunciatum astante adhuc aruspice & exta in ma-
 nibus tenente. Vnde & illi, qui omnem fidem iis
 abrogabant ac contemnebant, obstupere: & ad-
 mirati sunt præfagium diuinum. Cum confusa
 multitudo conflueret ex foro in Palatium: T. Iu-
 nius, Laco, & nonnulli liberti districtis gladiis
 stipauerunt eum, Piso procurrit ad cohortem Pa-
 latinam conueniendam. Celsus Marius vir bo-
 nus missus est ad cohortem Illyricam, quæ in por-
 tico Vipsania, ut appellant, stationem habebat.
 Deliberante an in publicum prodiret Galba, Iu-
 nio autem manendum censente, Celso vero &
 Lacone incitantibus eum, ut prodiret, Iunium-
 que acerbius increpantibus, vagus rumor vulga-
 tus est interfectum in castris Othonem: ac mox
 conspectus Iulius Atticius miles non obscurus
 inter spiculatores stricto ense accurrere, qui oc-
 cidisse clamabat se Cæsaris hostem, dimota quo

επιφορῶν Scheffer.

Γούλιος Αΐχίος τῶν τῶν ἀσῶν ἐν τοῖς δρομοῖς
 turba

